

Кров — любов

Іван Коваленко

На кленах листя, ніби кров,
У сонячнім промінні.
Чи не отак вмира любов,
Як лист вмира осінній..?

Весною він зазеленів,
Розквітнув буйно літом
І цвів на плинні теплих днів
Коштовним малахітом.

Схилились трави, осінь йде,
Вмирати треба листу,
А він в останній раз цвіте
Небачено барвисто.

А потім тихо облетить
Ясної днини рано,
Щоб і, вмираючи, ще жить,
І доцвісти багряно.

Весною все почнеться знов
І закінчиться кров'ю,
І не даремно зроду "кров"
Римується з "любов'ю".